

Pierdute margini de abis

Samoila

Marea visurilor tale, conținut spălat de valuri,
Te cuprinde-n spume albe ce se sparg mereu de maluri
Inutilitatea lumii fără mare o vezi bine
Și-ndoielile savante sunt icoane bizantine.

Rădăcinile firave, ca nervuri din lava zării,
Servesc crezul unui mistic procesat de valul mării,
Gratulând chiar moftul artei, fără granițe știute,
Care poartă întâmplarea lepădată de acute.

Pierdute margini de abis cuprind nesiguranța-n tot
Abandonând sărmanul rost purtat de însuși Herodot.
Sub cerul roșu, străpuns de pur, e-o chestiune de firesc
Să ai răspuns la întrebarea: „Pe mine, oare, mă stăpânesc?”